

Tot és aigua.

Tales

*Tot és tan fugaç com gota de pluja,
tan etern com presència de riu,
tot està ofert a la passió com una riba de mar,
tot ho defineix la tempesta
quan el seu so s'abraona al silenci
de la immensitat nua de les aigües,
tot és nadó líquid sorgit
de l'abraçada perennement febril
de l'aigua amb l'aigua.*

*D'allà on les coses tenen el seu origen,
cap allà tenen també la seva fi.*

Anaximandre

Tot s'esdevé de la pròpia mort.

*La papallona mira el capell obert
i recorda un cuc que hi feia la llar,
quan aquest vol seu
sols era cabdell de seda anhelant-lo.*

El cuc alça la mirada

i desitja les ales.

*Quan la casa groga resti oblidada,
el faran alçar el vol definitiu
de la papallona que serà.*

L'àmbit és el nombre.

Pitàgores

Compto els missatges del món,

i m'adono que l'u que sóc,

pot confondre's amb l'infinít

amb la simple acció d'escoltar

el propi respir,

bessó de la immensitat.

*Mai no et banyaràs dos vegades
en el mateix riu,
t'hi banyaràs i no t'hi banyaràs
perquè el riu és el mateix
i no és el mateix.*

Heràclit

*Contemples les aigües d'un riu,
que pertany a l'ombra jove
d'una mirada tronada d'anys
que nostàlgica es recorda.*

*A voltes torno a la riba,
i submergeixo els meus ulls cridant muts
el nom d'un riu que constantment fuig
del seu cabal continuat,
amb la llum narcisista i enamorada
d'una absència present.*

El que és, és, i el que no és, no és.

Parmènides

*Hi ha molts estels aquest vespre
que aboleixen la idea
de nit com a foscor absoluta.*

*Ballen llums encisadores,
la lletra d'una cançó
escrita al sostre nocturn.*

*Canta una lluna que mai no és fosca,
els estels, guspies immòbils,
ho deixen ben clar:
“la nit és la nit,
la nit mai és fosca”.*

Hi ha quatre arrels de tot:

Foc, aire, aigua i terra.

Empedocles

Un filòsof conjumina:

flames d'un foc creatiu,

l'aire que tot ho vivifica,

l'aigua en majoria absoluta

i el miracle de la mare terra,

per a explicar

amb el retaule final,

el primer dels orígens.

L'home és la mesura

de totes les coses.

Protàgores

El que veig estirat sota l'albada:

l'art del sol, el primer blau cridaner,

l'apertura d'una sonata de la llum,

bellesa nítida com sons d'aus s'escolten

acaronant el silenci, captiu del matí.

Res de tot això seria plenament

fora de la sensibilitat de l'home que ho veu,

i ho mesura amb l'acte de la raó.

Sol sé que no sé res.

Sòcrates

*La mort em dicta l'última lliçó amb veu callada
perquè ella no té paraules com el saber no té marge,
els amics ploren sobre la meva agonia tranquil·la
que recorda una vida que ha estimat la saviesa,
amant vestida de llum i de nuesa inabastable.*

Que manin els filòsofs

i fora els poetes.

Plató

No cantem l'home

com a realitat sorprenent

per la seva sensibilitat.

Comprenem-lo i ubiquem-lo

segons cavil·li, lluiti o treballi.

El primer verb governa

perquè és saviesa humana;

el segon defensa les fronteres

perquè és urpa de lleó;

el tercer conrea la terra

perquè és suor enriquidora.

Saviesa, urpa i suor,

vet aquí la jerarquia aconsellable.

L'home és social per naturalesa.

Aristòtil

*Un home vell contempla la plaça buida
són les tres de la tarda d'un dia de setembre.*

*El seu cor és al cor del seu poble,
fa memòria de més de mil dies fugits,
per cada dia ha comptat un rostre,
per cada rostre mil emocions,
cada emoció defineix la seva plenitud.*

*L'home s'asseu en un banc a recer del sol,
barrina que ser en plenitud és estimar
a tots aquells i aquelles que han atorgat ritme
als incomptables batecs que l'han fet viure.*

Surt del meu davant

que em tapes el sol.

Diògenes

Dins una bóta de vi somiqueja

un home que rebutja la grandesa

de les vàries formes

de la riquesa material,

perquè la sap fugaç i inestable

com la valentia del soldat imprudent.

La seva fe defensa la natura,

les seves obres mages i persistents,

la llum del sol o poder comptar estels

en serien dos bones exemplificacions.

L'actitud del savi

és abstenir-se de tot judici.

Pyrrho

*Res és judicable perquè tot fet palpable
ha traspassat la més sublim de les fronteres:
brollar de l'absoluta metafísica del res,
i ser part del gran rellotge
que tot ho pauta cíclicament,
des que el més gran interrogant
es convertí en moltes possibles respostes.*

*És tan excels que els fets
que defineixen l'existència
es facin presents i perceptibles:
el respir d'una formiga;
la camisa mossegada per l'arna;
la tirania d'un bàrbar;
l'altruisme d'una missionera;
el savi sol i l'ona de mar
missatgers de llum i aigua
de les mítiques llegendes d'on provenen.*

*Res és judicable perquè tot és excepcional
pel simple fet del misteri que representa ser
un principi desconegut i un ara tangible.*

*L'actitud és no deixar-se endur
per les pròpies passions,
sinó acceptar l'ordre dels esdeveniments.*

Zenó

*Quiet el mussol contempla la lluna,
l'estima amb sentiments molt callats,
a les ales hi té la força
per a provar de cercar-la,
però resta immòbil davant l'inabastable,
perquè coneix la veritat de les quimeres.*

*Entèn que la llum que estima
no és objectiu del seu vol àgil,
sinó profunda contemplació
de la seva exquisida ment.*

*La pobresa amb alegria
és un estat envejable.*

Epicur

*No m'atorguis res, atzar,
almenys cap cosa
que canviï aquesta felicitat
d'absoluta nuesa material.*

*La vestimenta que em plau
és saber-me feliçment mortal,
i gaudir el fruit natural i saborós
que creix a l'arbre de la vida
de rels alienes a qualsevol sinònim
de pretensió de falses riqueses.*

Res humà no m'és estrany.

Terenci

*L'infant acabat de nàixer,
brilla com un camp de roselles
il.luminant amb vermell innocent,
les ninetes del món que l'ha convidat.*

*L'home més ancià de la terra
l'agafa en braços, entre tots dos,
la resta d'humans,
passats, presents i futurs,
i el sirgar de la vida
pel seu cabal fluvial,
il.luminat sempre pels dos farers:
Selene i Helios.*

Totes les coses es divideixen en dos grups:

el de les coses que depenen de mi,

i el de les que no hi depenen.

Epictet

Els distints verds de la primavera

no els puc furtar del paisatge,

però puc contemplar-los fixament

i enriquir la meva sensibilitat

abraçant-los amb la mirada.

La nit estelada que em cobreix

no la puc flairar ni tocar,

però la imaginació és una àliga

inquieta com mil anhels rebels.

I amb ella volo, batejant cada estel,

amb els adjectius que ens robà Adam.

La vida és una guerra

i la fama només oblit.

Marc Aureli

Lluito constantment mentre respiro,

a voltes des de la consciència

del muixó que fuig de l'hivern,

a voltes des de la inconsciència

del peix atrapat per un esquer temptador.

Sempre al bell mig d'atzars

en circumstàncies de distinta natura i risc,

la diàspora dels batecs humans

tard o d'hora atura el rellotge.

També el més valent dels herois,

la més suggerent de les heroïnes

de les gestes en majúscules,

nafraguen finalment al riu de l'oblit

sota les aigües del qual,

resta la definitiva absència

de tota glòria fugaç i mortal.

La màxima perfecció

de l'intel.lecte,

és sortir d'ell mateix.

Plotí

Feliç és l'ona que besa la riba

i fa somriure el noi

que ebri d'alegria i sorra,

comprèn que aquella baba blanca

és la veu alliberada

del savi i immens mar.

*La “Vulgata” el text canònic de l’església,
el text “autèntic” el de debó, el que val.*

Sant Jeroni

*Interpretadors d’al·legories i metàfores,
llegeixen una veu indefinible,*

lletres que parlen

epopeies i mites .

Aquestes dues voluntats dins meu.

l'una vella, l'altra nova.

l'una esclava de la carn,

l'altra de l'esperit.

Parteixen les dues

la meva ànima en dos.

Sant Agustí

Sense el pecat la virtut seria quietud,

sense la foscor la llum seria tediosa,

sense el mal el bé seria innecessari,

sense la penombra la vigília seria rutina,

sense l'aprenentatge la lliçó seria muda,

sense la inconsciència la consciència seria tirana.

Amb el pecat la virtut és generosa,

amb la foscor la llum és guia,

amb el mal el bé és redemptor,

amb la penombra la vigília és claror,

amb l'aprenentatge la lliçó és infinita,

amb la consciència la inconsciència és corregible.

*La desgràcia és pel savi,
una ocasió d'enfortir
la seva saviesa.*

Boeci

*Els arbres estan encadenats
per les rels que els alimenten,
no tenen Itaqes en horitzontal
però en vertical poden contemplar,
flairar i tocar horitzons canviants
tan bells i plens de sinestèsies màgiques:
com els dominis de Circe
o el cant de sirenes d'aire,
que els fan envejables
per posseïdors dels núvols,
ells, esclaus de la terra
que els immobilitza.*

